

Olv.: Kiv 24,3-8 – Zsid 9,11-15 – Mk 14,12-16.22-26
A húsvéti vacsora

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek! Valahányszor itt találkozunk, szeretnénk megtapasztalni mit jelent az, hogy az Isten mindegyikünket szeret. Mit jelent az, hogy Isten arra biztat, bátorít bennünket, hogy fogadjuk el egymást, legyünk közösségben egymással. Isten egyetlen nagy közösséget akar létrehozni. Ma a katolikus Anyaszentegyház Jézus szent testének és vérének titkát, Úrnapját ünnepli.

Jézus asztalt terített, amikor elbúcsúzott tanítványaitól. Minden alkalommal sejtünk meg valamit abból, hogy itt ez az asztal az Úr asztala. A vendég hívó, vendég váró maga Jézus, aki egybe ölel bennünket. E fölött az asztal fölött a húsvét fénye jelenik meg, ami azt jelenti, hogy a szeretet sokkal nagyobb erő, mint a gyűlölet. Sokkal nagyobb hatalma van annak, aki tud szeretni, mint annak, aki gyűlölködik. Ezért nevezzük ezt a találkozást hálaadásnak. Hálát adunk Istennek, hogy így gondolkodik rólunk. Megköszönjük Jézusnak az életét, aki így szeret bennünket.

Kérjük Istent, hogy fogadjon el bennünket és adjon nekünk bátorítást, hogy egymást is el tudjuk fogadni. Tartsunk bűnbánatot.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Minden szentmisében az átváltoztatás után egy felszólítást kapunk:

Íme hitünk szent titka!

A hívek válasza:

Halálokat hirdetjük Urunk és hittel valljuk feltámadásodat, míg el nem jössz!

Ma ennek a titoknak a mélységei felé indulunk el. Egészen másképp értelmezték és értékelték ezt a titkot az ókor és a középkor emberei és egészen másképp az újkorban és a ma élő emberek. E felé a titok felé Jézus vezet bennünket, aki kapcsolatban akar lenni velünk az idők végezetéig.

Az ókorban és a középkorban élők számára természetes volt, hogy Isten azért fejezi ki szeretetét Jézus Krisztus által, mert szeretetközösségben akar velünk lenni. Rávezet bennünket arra, hogy mi egymással csak szeretetkapcsolatban élhetünk emberhez méltó életet. Ha erről lemondunk, ha föülkerekedik az önzés, az egyéni érdekeink mindent elsöpörnek, akkor embertelenek leszünk és embertelen lesz a világ is, amely így létre jön egyszerűen akaratunk ellenére, vagy a mi ilyenfajta szemléletünk miatt.

Jézus a búcsúzáskor a kenyérre meg a borra hivatkozva mondta:

Ez az Én testem, ez az Én vérem!

Valahányszor összegyűltök, akkor ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre!

Vagyis gondolatok arra, hogy Én összetartozom veletek, ti meg egymással és álmélkodjatok e fölött. Igyekeztek megvalósítani ezt az összetartozást, ezt az egységet. Egy középkori himnusz így szól erről a titokról:

“Ő csodálandó Valóság!”

A középkori ember egyszerűen rácsodálkozott erre a krisztusi nagylelkűségre, Aki a kenyeret meg a bort választotta ki, mintegy eszközül. Nem foglalkozott azzal, hogy lehet ez? Lehetséges-e egyáltalán? Ő a kapcsolatra helyezte a hangsúlyt, arra a szándékra, hogy Isten össze akar tartozni velünk és mással nem foglalkozott.

Mi másképpen gondolkodunk. Sajnos mi rákérdezzünk erre a csodálandó Valóságra: hogyan lehet az, hogy a kenyér Krisztus teste, a bor Krisztus vére? Annyit foglalkozunk ezzel, hogy belebonyolódunk ebbe a titokba. Közben már nem is gondolunk arra, hogy az Isten mekkora ajándékot ad nekünk azzal, hogy szeret. Arról is megfeledkezünk, hogy bennünket egymás felé indít el.

Ezt a titkot nem tudjuk megfejtetni. Egy másik szempontból fogalmazva is “*csodálandó Valóság*” az, hogy Jézus, aki személyes kapcsolatot akar velünk, **személytelen Valóságot, a kenyeret meg a bort** használja ennek létrehozására, ennek kifejezésére.

Mi emberek állandóan azon fáradozunk, hogy a személyes kapcsolatunkat minél inkább hangsúlyozzuk. Olyan csodákat alkotunk, hogy táv-beszélünk egymással, hogy távolba látunk. Egyre inkább ezzel is találkozunk, hogy miközben beszélünk, látjuk is egymást. Mi számunkra titokzatos ez a krisztusi tett, a kenyér és bor személytelen Valósága.

***Jézus Krisztus ezzel arra figyelmeztet bennünket,
hogy jobban nézzünk a dolgok mögé!***

Azzal a természetes emberi jó szándékkal foglalkozunk ezzel a titokkal,
ahogy rácsodálkozunk *Bethlehem* szegénységére, ahol Jézus megszületett,
ahogy foglalkozunk *Názáret* egyszerűségével, ahol Jézus fölnevelkedett,
ahogy megrendülten látjuk Jézus végső elhagyatottságát *a kereszten*.
De megadatott nekünk, hogy Isten még nagyobb szeretete is kinyilvánuljon
Jézus halálában és föltámadásában.

Ezzel a természetességgel nézzünk e titok mögé, amelyben azzal az Istennel találkozhatunk, aki számon tartja az embert. A Bibliában olvassuk, hogy minden szál hajunkat számon tartja. Kifejezi azt, hogy sokkal többet érünk mi az Istennek a föld akármilyen teremtményénél. Ebben a titokban Jézus állandóvá teszi a velünk való találkozását. Kifejezi az összetartozásunkat Vele és egymással.

Testéről arra az áldozatra figyelmeztet, hogy Ő az életét odaadja értünk.
Véréről azt mondja nekünk, hogy kész kiontani értünk,
mert csak így lehet isteni Mérték szerint kifejezni
az összetartozásukat, áldozatkészségünket.

Ezekkel az igazságokkal foglalkozunk okoskodás helyett a mai ünnepen. Engedjük, hogy az ember szíve mélyén szunnyadó vágyak a felszínre jöhessenek. Jézus eledelnek szánta ezt a kenyeret és ezt az italt. Mi a fogyasztói társadalomban élő emberek gondolkodjunk el azon, elég-e nekünk az, amit fogyasztunk? Elég-e nekünk az, amit megvásárolunk?

Kielégít-e bennünket mindaz, amit pénzen meg lehet venni? Valami másról is szó van ebben az emberi életben. E mögött a titok mögött megtaláljuk Isten éltető jóságát. Az ember Élet éhségére is választ kapunk. Forduljunk így e felé a titok felé!

Az Ószövetségből Illés próféta története sokaknak ismerős, aki Isten prófétájaként teszi a dolgát. Nagyon jól tudjuk, milyen nehéz a prófétai sors. Mindig is nehéz. Az egyháztörténelemben megtapasztaltuk, hogy az egyház prófétai küldetését milyen nehéz teljesíteni. A világban is nagy bátorság kell ahhoz, hogy valaki prófétáljon, az értékeket megfogalmazza, kimondja és azok szerint éljen. Illés belefárad ebbe a prófétai küldetésbe és lerogy. Azt mondja: "Uram elég, vedd el az életemet." Isten nem teljesíti a próféta kérését, hanem az Írás szerint egy angyal jön és kenyeret hoz, hogy egyen és megerősödjön. Erőt kapjon és folytatni tudja az útját, mert prófétálni kell, az igazságot el kell mondani az embereknek.

Jézus azt mondja: ***"Ez a Kenyér az Élet Kenyere."***

Ebben a Kenyérben megjelenik az Isten előtti felelősségtudatunk és erőt ad nekünk a mindig érvényes értékek és igazságok hirdetéséhez.

Legalább ennyire fontos az újszövetségi kenyérszaporítás példázata. Jézust hatalmas tömeg hallgatja. Elmúlik a nap, már lemenőben van, közeledik az éjszaka és az emberek étlen-szomjan hallgatják Őt. Ekkor Jézus azt mondja: *"Szánom a sereget!"* - és akkor kenyeret ad nekik, kenyeret szaporít. A másik evangelista kiegészítve ezt az igazságot, hozzáteszi: *"Sokmindenre kezdte tanítani őket."* Megéheztek az emberek, de arról sohse feledkezhettünk meg, hogy van egy másik fajta éhség, az Életéhség. Másképpen fogalmazva, amikor az életünk fontos kérdéseire keressük a választ. Amikor a világ sorsáért aggódva keressük a kiutat. Akkor elfogadjuk és belátjuk, hogy másfajta Éhségről van szó.

Ha külön-külön és együtt elfogadjuk ezeket az igazságokat, akkor egymással összetartozunk, egymással közösségre jutunk. A latin kommunió szó ezt fejezi ki, amikor ezt a kenyeret meg a bort magunkhoz vesszük, akkor kommunióról beszélünk, egyesülésről Jézussal Istenben

Ha veszi egy és veszik ezren elkötelezett étellel,
akkor egy másfajta kommunió is létre jön: ***Istenben egymással!***

Testvérek!

Nekem ez a mai ünnep ezt jelenti.

Gondolkodjunk el mindannyian ezen.

Titokról van szó, hitünk szent titkáról.

Érdemes-e belefúlladni a titok fejtegetésébe úgy, hogy semmit se teszünk, vagy őseinkkel, az ókorban, a középkorban élő hívőkkel odafigyelni a

"Csodálandó Valóságra!"

Így lesz számunkra is magától értetődő az Istennel és egymással való kapcsolatunk, mert csak így élhető az Élet!

+ A M E N +